

nyújtott normatív támogatás. Ezeknek köszönhetően az intézet gazdasági helyzete jelenleg stabil.

A tanári és adminisztratív személyzet bérezését hosszú évek után végre sikerült rendeznünk. Bízunk abban, hogy a Vallásügyi Államtitkárság a jövőben is folyósítani fogja a fizetéskiegészítést a jelenlegi tizenöt tanárnak és az adminisztratív személyzetnek. A jelenlegi gazdasági környezet, különösen az országos költségvetési hiány és a megszorító intézkedések az intézetet is érinthetik a jövőben.

Külön köszönet illeti az alapító egyházak püspökeit és a szenátust a méltányosabb bérrendszer kidolgozásában nyújtott támogatásért. Köszönjük Magyarország kormányának az évi normatív támogatást. Fenntartó egyházainknak köszönjük, hogy az intézet sorsát nemcsak szívükön viselik, hanem mind erkölcsileg, mind anyagilag támogatják. Isten áldása legyen minden támogatónk életén!

7.1. Beruházások és felújítások

A konyhai technikai felszerelések korszerűsítését sikeresen befejeztük. E beruházáshoz egyházaink nyújtottak célirányos támogatást: az EREK a konyhai gépek megvásárlását, a KREK, a MUE és a RELE a felújítási költségeket támogatták.

Az elmúlt tanévben saját költségvetésből két tanári szoba, valamint az ifjúsági lelkész irodájának felújítása is megtörtént. A továbbiakban évente legalább egy tanári szoba felújítását tervezzük. A tantermek berendezése is felújításra szorul, ennek megvalósítása a rendelkezésre álló forrásoktól függ.

Középtávon a bentlakás helyiségeinek (különösen a közösen használt tereknek) az újrafestését és javítását is napirendre kell tűznünk.

Bízunk abban, hogy intézményünk gazdasági stabilitása hosszú távon is fenntartható marad, és lehetőséget teremt a további fejlesztésekre.

A 2024–2025-ös tanévet ezennel bezárom.

Tiéd, Uram, a dicsőség, mi azt tettük, ami kötelességünk volt.

Kolozsvár, 2025. június 13.

Dr. Kovács Sándor rektor

Kilépünk, de nem búcsúzunk

Szeretett Testvéreim, nagytiszteletű Tanári Kar, tisztelt Meghívottak és kedves Diáktársak!

A legutolsó reggeli précesem alkalmával arról beszéltem, hogy hat évvel ezelőtt milyen remegő kézzel és lábakkal tartottam meg első précesemet itt, a díszteremben. Akkor még nem tudtam, hogy ma is ilyen remegve fogok itt állni. Hat évvel ezelőtt átléptük a teológia kapuját, tele kérdésekkel, félelmekkel. Sok isme-

retlen arc, ijesztőnek hangzó tantárgyak, különleges közösségi élet. Sok kérdésre választ kaptunk, sok félelmünk is megszűnt. Persze jöttek helyettük új félelmek is. Aztán az ismeretlen arcokból barátok lettek, az ijesztőnek hangzó tantárgyak néha tényleg ijesztőek voltak, a közösségnek pedig lassacskán mi is részesei lettünk. Így teltek az évek, amelyekben hiszem, hogy az a reménység, amelyet Isten a szívünkbe helyezett, az a reménység, amellyel remélni tudtunk, még a nehéz pillanatokban is mindvégig megmaradt.

Ma itt állunk, itt állok: a hatodik év végén, egy hosszú út lezárásánál. De visszatekintve mégsem volt olyan hosszú. A délelőtt könnybe lábadt szemekkel hallgattam, ahogyan évfolyamtársam búcsúzott, s azt mondtam, hogy én nem szeretnék búcsúzni. Bár most lezárul egy út, de Isten sok újat tár fel előttünk, amelyeken továbbra is együtt dolgozhatunk, szolgálhatunk.

Sok mindent tanultunk itt: héber és görög nyelvet, dogmatikát, bibliKateológiát, egyháztörténetet, gyakorlati teológiát. De nemcsak a tudományt vesszük magunkkal, hanem egymást is. Barátokat, szerelmeket, szolgáltatásokat. Magunkkal vesszük az életpéldákat, a küzdelmeket, a tanáraink történeteit, amelyek mind-mind a szolgálat valóságára készítettek fel bennünket. Megtanultuk, hogy az igehirdetés nem előadás, hanem tanúságtétel, az aoristos nem nyelvtörő, hanem görög igeidő, a reflexió nemcsak a fény visszaverődése, hanem a megélt dolgokra való visszatekintés is. És megtanultuk azt is, hogy a teológia nemcsak tudomány, hanem életforma is.

„Mindeddig megsegített minket az Úr” (1Sám 7,12) – vallhatjuk együtt. Végigkísért bennünket a vizsgaidőszakok feszültségében, a gyakorlati hetek kihívásaiban, a közösségi élet örömeiben és fájdalmaiban és abban a formálódásban, amely a legmélyebben érintett: ahogyan igehallgatóból igehirdetővé is lettünk.

Köszönetet szeretnénk mondani mindazoknak, akik az elmúlt évek során hordozó közösséggé lettek számunkra. Köszönjük tanáraink vastürelmét, amelyet sokszor próbára tettünk. Köszönjük a biztatást, a támogatást, a beszélgetéseket, a megértést. Hadd köszönjem meg én is az „oszi néninek”, Somfalvi Edit tanárnőnek, hogy az elmúlt évek összes fáradozásában és harcában, de az összes nevetésében és örömeiben is mellettünk állt. Köszönjük az intézet személyzetének munkáját, amellyel segítették az ittlétünket. Köszönjük az alsóbb éveseknek, hogy velünk voltak, és hogy újra és újra emlékeztettetek bennünket arra, honnan indultunk és hová tartunk.

Külön szeretném megköszönni a teológia nőszövetségének áldozatos imádságait mindannyiunkért. Nagyon sokat jelentett számunkra, hogy tudtuk: valaki mindig imádságában hordoz. És köszönjük Istennek a barátságokat, a csendes vagy kevésbé csendes estéket, a reggeli áhítatokat, a sok nehéz, de formáló pillanatot, a kegyelmet.

Most kilépünk a teológia kapuján, de nem búcsúzunk. A tantermek padjait ugyan felváltja a szószék, a vizsgák helyét átveszik az élet próbái, de hisszük, hogy még látjuk egymást, és együtt tudunk szolgálni az Úrnak.

Végül és nem utolsósorban pedig, kedves hatodévesek, kedves évfolyamom, magunknak azt kívánom, hogy vigyük el mindazt, amit itt kaptunk: a hitet, a tudást, a közösséget, és legfőképpen Krisztus szeretetét. És soha ne felejtjük el, hogy a mi életünk végső célja nem más, mint Isten dicsősége és az emberek üdvössége.

Elég nekünk a te kegyelmed, Urunk. Kísérj minket ezután is utunkon, és áldd meg mindannyiunk életét.

Molnár-Mikola Andrea

